

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **Mgr. J. K.**, zastoupené Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Kralupy nad Vltavou**, odbor výstavby a územního plánování, se sídlem Palackého náměstí 6/1, Kralupy nad Vltavou, zastoupenému JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2015, č. j. 48 A 1/2013 – 48,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2015, č. j. 48 A 1/2013 – 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal k žádosti obce L. (dále též „stavebník“) dne 12. 9. 2013 kolaudační souhlas č. j. MUKV 30295/2013 VYST s užíváním stavby označené jako „SO1 stavební úpravy spočívající v rekonstrukci domu č. p. 15 – obnova hospodářského stavení na objekt společenského a kulturního centra dle původní dochované dokumentace a SO2 vodovodní přípojka“ na pozemku st. parc. č. 39 a parc. č. 58 v katastrálním území L. (dále též „kolaudační souhlas ze dne 12. 9. 2013“).

[2] Žalobkyně, která vlastní sousední nemovitosti (pozemky parc. č. X, X a X a rodinný dům č. p. X na posledně uvedeném pozemku), podala u Krajského soudu v

Praxe žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Domáhala se, aby soud (1) určil, že vydání kolaudačního souhlasu dne 12. 9. 2013 bylo nezákonným zásahem, (2) určil, že jednání žalovaného, který nepostupoval podle § 122 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a nezakázal užívání stavby, k níž se vztahuje kolaudační souhlas ze dne 12. 9. 2013, bylo nezákonným zásahem, (3) zakázal žalovanému v další úřední činnosti vycházet z kolaudačního souhlasu ze dne 12. 9. 2013 a (4) a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před zásahem tak, že bude postupovat podle § 95 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s § 122 odst. 3 stavebního zákona a bezodkladně předá kolaudační souhlas ze dne 12. 9. 2013 k provedení přezkumného řízení nadřízenému správnímu orgánu.

[3] Krajský soud považoval za rozhodný okamžik kolaudačního procesu kontrolní prohlídku podle § 122 odst. 3 stavebního zákona, při níž stavební úřad zkoumá splnění podmínek podle § 119 odst. 2 téhož zákona. V tomto okamžiku musí stavební úřad provést určitá hodnocení (správní uvážení). Úkolem soudu je pak v mezích žalobních bodů posoudit, zda závěr stavebního úřadu o splnění podmínek § 119 odst. 2 stavebního zákona odpovídá skutečnému provedení stavby. V posuzované věci je podstatné, že na pochybení stavebního úřadu při kolaudaci poukázal vlastník sousední nemovitosti, kterým je žalobkyně. Osoby v obdobném postavení mohou zpravidla vyjádřit kvalifikovaný nesouhlas s realizací určité stavby v dřívějších fázích povolovacího procesu. V průběhu kolaudace jsou možnosti obrany dotčeného vlastníka v zásadě omezeny tím, zda k jejich vypořádání došlo nebo mělo dojít v předchozích fázích.

[4] Soud považoval za nepochybné, že přístřešek nebyl součástí původní stavby a před podáním žádosti o stavební povolení fakticky neexistoval. Zároveň z dokumentů předložených ve stavebním řízení vyplývala nepochybná vůle stavebníka přidat k existující stavbě novou přístavbu. Tento závěr krajský soud opřel o údaje uvedené v žádosti o stavební povolení (podle které se půdorys objektu nemění, ale zároveň uvádí samostatně plochu teras a verandy), z její přílohy (podle které byla navržena „*opěrná zeď s lehkou konstrukcí terasy*“), z projektové dokumentace (která rozlišuje mezi plochou nového objektu bez teras a plochou teras a verandy), z výkresu, který je součástí projektové dokumentace (z něhož není patrné napojení směrem k objektu č. p. X, jímž je rodinný dům žalobkyně), ze souhrnné technické zprávy (která výslovně počítá s tím, že ke stavbě obnovované v původním objemu a poloze bude přidána veranda), z přílohy o požárně bezpečnostním řešení projektu (která výslovně počítá s novou dřevěnou dvoupodlažní přístavbou) a ze stanoviska Národního památkového ústavu (které rozlišuje mezi stavbou hospodářského objektu a výstavbou otevřeného patrového přístřešku s pultovou střechou). Soud proto nepochyboval, že výstavbu přístřešku „*odstartovala*“ žádost obce L. ze dne 10. 3. 2010 o vydání stavebního povolení. Stavební projekt počítal s přístavbou nové terasy, k jejímuž faktickému vybudování nakonec i došlo.

[5] Žalovaný měl při řádném přezkoumání žádosti o stavební povolení odhalit, že v rámci rekonstrukce stavby dojde k jejímu rozšíření nejméně o 45 m² vybudováním nového terasovitého přístřešku, a s tímto vědomím měl zvážit, zda lze vydat stavební povolení. Právní úprava účinná v době vydání stavebního povolení totiž vyžadovala pro změnu stavby spočívající v přístavbě vydání územního rozhodnutí o změně stavby [§ 81 odst. 2 písm. b) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012]. Žalovaný měl také

pečlivěji uvážit, že při přestavbě hospodářského stavení na společenské a kulturní centrum je vysoká pravděpodobnost změny ve způsobu užívání stavby, která by podle tehdy účinné právní úpravy také vyžadovala územní rozhodnutí o změně stavby [§ 77 písm. c) a § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012].

[6] Proti neexistenci územního rozhodnutí a změně užívání stavby však vlastník dotčené sousední stavby (v době stavebního řízení jím byl právní předchůdce žalobkyně J. M.) mohl brojit již v dřívějších fázích. Změna hospodářského stavení na společenské a kulturní centrum byla v oznámení o zahájení stavebního řízení i ve výroku stavebního povolení výslovně zmíněna. Právní předchůdce žalobkyně mohl podat námitky ve stavebním řízení, odvolání proti stavebnímu povolení a případně i správní žalobu. Pokud žádné prostředky obrany nevyužil, neotvírá se tím prostor pro žalobkyni, aby se nápravy domáhala poprvé až v zásahové žalobě. Z tohoto důvodu krajský soud shledal opožděným okruh námitek, v nichž žalobkyně brojila proti neexistenci územního rozhodnutí o změně stavby a proti rozporu změny stavby s územním plánem.

[7] Odlišně krajský soud posoudil okruh námitek vztahujících se k přístavbě patrového přístřešku. Podle krajského soudu sám žalovaný neměl jasno, zda projekt stavebníka počítal pouze se stavební úpravou, nebo také s přístřeškem. Tím spíše si této skutečnosti mohli být jen stěží vědomi účastníci stavebního řízení (mimo stavebníka). Oznámení o zahájení stavebního řízení se o přístřešku nezmiňuje a nelze z něj dovodit, že projekt počítal s přístavbou. Pokud tehdy účinná právní úprava neumožňovala provést přístavbu bez územního rozhodnutí, příjemci oznámení o zahájení stavebního řízení nemohli předpokládat, že by stavební úpravou byla myšlena také přístavba. Vlastník sousedního pozemku tak logicky nemusel proti stavbě přístřešku nic namítat, neboť jeho realizaci nemohl vzhledem k okolnostem důvodně předvídat. K dalšímu zatemnění skutečného stavu došlo podle krajského soudu tím, že oznámení o zahájení stavebního řízení odkazovalo na „*původně dochovanou*“ projektovou dokumentaci, předložená dokumentace ale byla vypracována v roce 2009 na základě požadavků stavebníka. Stavební povolení popisuje povolovaný záměr jako stavební úpravu, projektová dokumentace však počítá s přístavbou. Pokud takový nesoulad neodhalil stavební úřad, tím spíše jej nemohli odhalit účastníci stavebního řízení.

[8] S ohledem na tyto okolnosti krajský soud uzavřel, že žalobkyni zůstala zachována možnost vznášet námitky proti možnému negativnímu ovlivnění její nemovitosti přístavbou patrového přístřešku i po pravomocném ukončení stavebního řízení. V rozsahu těchto námitek žalobkyně mohla ve fázi kolaudace namítat nesplnění podmínek § 119 odst. 2 stavebního zákona. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu vlastník sousední nemovitosti nemusí být přizván k účasti na kontrolní prohlídce před vydáním kolaudačního souhlasu (rozsudek ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 Aps 3/2013 – 32). Tato skutečnost ovšem způsobuje, že v rámci procesu uvádění stavby do užívání neexistuje žádný rozhodný okamžik, kdy by žalobkyně mohla účinně vyčerpat své námitky. Žalobkyně tak neměla jinou možnost domoci se svých práv než podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

[9] Krajský soud proto posuzoval, zda byl v žalobě tvrzený negativní vliv přístavby na užívání sousední nemovitosti v rozporu s některou z podmínek uvedených v § 119

odst. 2 stavebního zákona, zejm. s obecnými požadavky na výstavbu. Podle fotografií založených ve spisu stavba terasovitého přístřešku bezprostředně přiléhá na dělicí zídku při hranici pozemku a je s ní spojena. Užívání prostoru mezi těmito stavbami a jeho údržba bude tedy nanejvýš problematická. Postup podle § 141 stavebního zákona navrhaný žalovaným krajský soud považoval za nešťastný. Bylo-li vzhledem ke zjištěním při místním šetření dne 20. 6. 2013 zřejmé, že užívání prostoru mezi přístavbou a dělicí zídkou bude činit obtíže, měl se žalovaný pokusit o nápravu vyzváním stavebníka ke zjednání nápravy podle § 134 odst. 2 stavebního zákona ještě před schválením užívání stavby.

[10] S nedostatečným odstupem staveb souvisela také námitka vztahující se k požární bezpečnosti. Požadavky požární ochrany upravuje vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, která požaduje vymezení požárně nebezpečného prostoru a stanovení odstupové vzdálenosti podle českých technických norem. Pokud je jedna stavba natěsnána na druhou, je dodržení tohoto požadavku podle krajského soudu pochybné. Je naopak vysoce pravděpodobné, že požárně nebezpečný prostor jedné stavby zasahuje i na pozemek stavby druhé. Tuto skutečnost měl žalovaný prověřit v rámci zkoumání podmínek § 119 odst. 2 stavebního zákona, a to nejen s ohledem na dodržení obecných požadavků na výstavbu, ale také s ohledem na soulad se stanovisky jiných orgánů působících na úseku požární ochrany.

[11] Důvodná byla podle soudu námitka zásahu do soukromí žalobkyně a obtěžování pohledem v důsledku otevřeného výhledu z přístavby, a to zejm. v průběhu konání společenských akcí v kulturním centru. Krajský soud přisvědčil žalobkyni, že mezi požadavky, jejichž dodržení je třeba zkoumat podle § 119 odst. 2 stavebního zákona, je také hodnocení kvality prostředí. Pod tento pojem patří i stanovení míry, ve které mohou osoby žijící v daném prostředí nerušeně užívat své nemovitosti. Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, nestanoví v § 25 pevné hodnoty minimální odstupové vzdálenosti mezi rodinným domem a jiným typem stavby. Určení této hodnoty se proto odvíjí od posouzení požadavku na kvalitu prostředí. Sporná přístavba zasahuje až těsně k dělicí zdi sousední nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně. Navíc tuto zeď i výrazně převyšuje. Podle krajského soudu tak vzniká nezanedbatelný potenciál narušení soukromí sousední nemovitosti, a to jak pohledem, tak vniknutím cizích osob. Potenciál narušení soukromí zvyšuje skutečnost, že přístřešek je součástí veřejné stavby, která slouží jako centrum kulturních a společenských akcí. Uvedené nebezpečí přesahuje míru přiměřenou místním poměrům a podstatně omezuje obvyklé užívání nemovitosti žalobkyně. Z tohoto důvodu krajský soud považoval „natěsnání“ terasovitého přístřešku na samotnou hranici s pozemkem žalobkyně za řešení, které pomíjí smysl vzájemných odstupů staveb podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a to zejména s ohledem na nutnost zachování požadavku na kvalitu prostředí. Nestanovením odstupové vzdálenosti přístavby terasovitého přístřešku od hranice pozemku žalobkyně se zvýšilo nebezpečí možného obtěžování pohledem a vniknutí cizí osoby. Posouzením namítaných negativních vlivů se měl zabývat žalovaný. Neučinil-li tak, bylo namístě, aby se jimi zabýval soud ve správním soudnictví. Řešení sporu občanskoprávní cestou prostřednictvím žaloby na ochranu proti imisím krajský soud nepovažoval za vhodné.

[12] Krajský soud proto uzavřel, že nedodržením obecných požadavků na výstavbu nebyly dodrženy podmínky § 119 odst. 2 stavebního zákona, jejichž splnění kolaudační souhlas osvědčuje. Vydal-li žalovaný kolaudační souhlas ze dne 12. 9. 2013, deklaroval tím určitý stav v rozporu se stavem skutečným. I přes existenci pravomocného stavebního povolení bylo podle krajského soudu namísto konstatovat, že schválením užívání předmětné stavby je v rozporu se zákonem zasahováno do práv žalobkyně.

[13] S ohledem na výše uvedené krajský soud napadeným rozsudkem zakázal žalovanému v další úřední činnosti vycházet z kolaudačního souhlasu ze dne 12. 9. 2013 a přikázal mu obnovit stav před nezákonným zásahem tak, že žalovaný předmětný kolaudační souhlas zruší.

II. Obsah kasační stížnosti

[14] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[15] Stěžovatel namítl, že se žalobní námitky v naprosté většině nevztahovaly přímo ke kolaudačnímu souhlasu, ale směřovaly proti předcházejícímu řízení a stavebnímu povolení ze dne 14. 5. 2010. Krajský soud měl proto předně posoudit tyto námitky z hlediska přípustnosti a z hlediska dodržení lhůty pro podání žaloby. Soud se ale těmito otázkami nezabýval a samotný kolaudační souhlas posoudil prostřednictvím kritérií, která do dané fáze povolovacího procesu staveb nepatří. Nesprávně smísil také dvě odlišné otázky – zda bylo vydáno stavební povolení na „*přístřešek*“ a zda bylo nezbytné vydat územní rozhodnutí před vydáním stavebního povolení na „*přístřešek*“. Krajský soud tak provedl přezkum, který v rámci zásahové žaloby proti kolaudačnímu zásahu provádět neměl ani nemohl. Namísto posouzení, zda vydání kolaudačního souhlasu představovalo nezákonný zásah, hodnotil průběh před třemi roky probíhajícího stavebního řízení, zakončeného nikdy nezpochybněným pravomocným stavebním povolením.

[16] Krajský soud se navíc od žalobních námitek vzdálil a vytvořil si vlastní přezkumnou linii. Podle stěžovatele byl vadný postup soudu, pokud posuzoval, zda vlastník sousední nemovitosti mohl již dříve úspěšně namítat skutečnosti nyní tvrzené v žalobě. Ze zákona i ustálené judikatury ovšem plyne, že prostředky obrany je třeba posoudit podle toho, zda je objektivně poskytuje právní řád, nikoliv podle subjektivního názoru konkrétního účastníka řízení. Krajský soud pochybil, zabýval-li se hypotetickými dojmy žalobkyně, resp. dokonce jejího právního předchůdce, vztahujícími se k předmětu stavebního řízení. Soud uzavřel, že vlastník sousedního pozemku nemusel nic namítat s ohledem na nedostatek relevantních informací v oznámení o zahájení stavebního řízení, aniž by se ovšem v rámci soudního řízení tehdejšího vlastníka sousední nemovitosti na cokoli zeptal. Krajský soud přitom připustil, že právnímu předchůdci žalobkyně nic nebránilo v nahlédnutí do spisu a že z podkladů rozhodnutí bylo zřejmé, jak má stavba vypadat. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem soudu, že žalobkyni zůstala v rámci kolaudace zachována možnost vznést námitky proti možnému negativnímu ovlivnění její nemovitosti přístavbou. Soud posoudil kolaudační souhlas optikou námitek spadajících do

stavebního či územního řízení a nahradil správní uvážení žalovaného v otázce dostatečnosti odstupů a kvality prostředí vlastním soudním uvážením. Takový postup nebyl právně přípustný.

[17] Stěžovatel zdůraznil, že soudní ochrana prostřednictvím zásahové žaloby se uplatní pouze tehdy, pokud právní řád neposkytuje jiné právní prostředky ochrany nebo nápravy. Pokud právní řád prostředky ochrany objektivně obsahuje, ale žalobce je nevyužil, je namíste žalobu odmítnout pro nepřípustnost. Smyslem a účelem soudní ochrany před nezákonným zásahem není přezkum postupů a úkonů správních orgánů v rámci správního řízení. Přestože krajský soud tvrdí, že posuzoval formálně napadený kolaudační souhlas, ve skutečnosti přezkoumal procesní úkony žalovaného ve stavebním řízení a pravomocné stavební povolení. Takový postup byl hrubě procesně vadný a právně nemožný.

[18] Podle napadeného rozsudku má jediný „rozkol“ mezi výrokem stavebního povolení a projektovou dokumentací spočívat v tom, že stavba přístřešku není ve výroku kompletně popsána. Ve výroku je ovšem zmíněna střecha, která má být nad přístřeškem, a příkaz, že stavba má být provedena podle projektové dokumentace. Ze stavebního povolení lze zcela bezpečně určit stavbu, která byla povolena (a postavena). Procesním úkonům ve stavebním řízení se právní předchůdce žalobkyně mohl bránit. Možnost napadnout prostřednictvím zásahové žaloby stavební povolení, které bylo v době podání žaloby již tři roky v právní moci (v době rozhodnutí soudu již pět let), rozvrací právní jistotu účastníků řízení, zejména stavebníka, který byl v nepochybně dobré víře, že může stavební povolení realizovat, resp. jej již realizoval. Podle stěžovatele není možné tímto způsobem obcházet institut právní moci rozhodnutí.

[19] Pochybení krajského soudu je dále znásobeno pokynem stěžovateli, aby po zrušení kolaudačního souhlasu znovu provedl kontrolní prohlídku podle § 122 odst. 3 stavebního zákona a přezkoumal splnění podmínek § 119 odst. 2 stavebního zákona. Shledá-li stěžovatel, že podmínky nebyly splněny, má podle krajského soudu „postupovat dle § 122 odst. 4 téhož zákona, užívání stavby zakázat a stavebníkovi uložit odstranění nedostatků, popřípadě zahájit navazující řízení o odstranění (resp. o dodatečném povolení) stavby v té části, kde je dán výše popsáný rozkol mezi stavebním povolením a projektovou dokumentací, jehož součástí by mělo být i hodnocení, zda v daném případě neměl být vydán územní souhlas“. Stěžovateli není zřejmé, jak by mohl vést řízení o odstranění stavby nebo dodatečném povolení stavby, pokud je stavba již pravomocně povolena. V posuzované věci nepřipadá v úvahu žádný z důvodů pro odstranění stavby, které předvídá § 129 stavebního zákona.

[20] Přinejmenším ve vztahu ke skutečnostem, které krajský soud posuzoval, byla žaloba podle stěžovatele opožděná. Procesní úkony učiněné v rámci stavebního řízení, které byly pro krajský soud ve skutečnosti rozhodující, nelze považovat za trvající zásah. Subjektivní lhůta dvou měsíců plyne od okamžiku faktického vědomí žalobce o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Dodržení subjektivní lhůty navíc nepřichází v úvahu, pokud již před datem podání žaloby uplynula objektivní dvouletá lhůta. Dva roky od právní moci stavebního povolení již dávno uplynuly, procesní kroky při vydávání stavebního povolení je třeba považovat již za nezměnitelné a nelze je uměle přenášet do kolaudačního procesu. Stěžovatel připustil, že námitku opožděnosti žaloby

činí pouze *mutatis mutandis*, resp. *cum grano salis*, podle jeho názoru však dokresluje nesprávnost postupu krajského soudu.

[21] Úvahy krajského soudu o „přenosu námitek“ ze stavebního řízení do procesu vydávání kolaudačního souhlasu s odůvodněním, že je právní předchůdce žalobkyně nemohl dříve uplatnit, jsou podle stěžovatele nesrozumitelné pro vnitřní rozpornost. Krajský soud tvrdil, že stěžovatel měl při řádném přezkumu odhalit záměr vybudovat též nový terasovitý přístřešek, neboť z žádosti a její přílohy byla vůle stavebníka přidat přístavbu nepochybná. Soud dále zmínil řadu podkladů, které tento záměr potvrzují (viz str. 14 a 15 napadeného rozsudku). Zároveň ale o několik stran dále konstatoval v podstatě opak, pokud uzavřel, že projektová dokumentace je svým obsahem značně zavádějící, a že právní předchůdce žalobkyně proto nemohl důvodně předpokládat rozšíření stavby směrem k jeho nemovitosti (viz str. 18 napadeného rozsudku). Uvedené závěry soudu si odporují.

[22] V této souvislosti stěžovatel podotkl, že podle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném v roce 2010 mohl účastník řízení uplatnit námitky proti „projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě“. Žádné z těchto podkladů se nezasílají spolu s oznámením o zahájení řízení. Chtěl-li účastník hájit svá práva, musel jednoznačně projevit vůli seznámit se s obsahem správního spisu. Ani v územním řízení si nelze představit, že účastník mohl závčas uplatnit relevantní námitky bez znalosti projektu (dokumentace) stavby. Kromě vnitřní rozpornosti jsou proto závěry krajského soudu neodůvodněné a založené na pouhých hypotézách a spekulacích.

[23] Předmět přezkumu, který předchází vydání kolaudačního souhlasu, není shodný s předmětem přezkumu v rámci územního či stavebního řízení. Tvzení krajského soudu, že možnost žalobkyně vznášet námitky proti negativnímu ovlivnění její nemovitosti přístavbou zůstala zachována i po pravomocném ukončení stavebního řízení, je zjevně nesprávné. Krajský soud se snažil zpochybnit soulad stavby s obecnými požadavky na výstavbu, kolaudační souhlas však posoudil prostřednictvím námitek spadajících do územního nebo stavebního řízení. K „přenosu námitek“ do procesu kolaudace zákon nedává procesní prostor. Pokud zákon ukládá přezkoumat při uvedení stavby do provozu dodržení obecných požadavků na výstavbu podle § 119 odst. 2 stavebního zákona, má tím na mysli posouzení, zda stavba byla postavena (nikoliv navržena – to je předmětem územního rozhodnutí či stavebního povolení) tak, aby splnila uvedené požadavky. Zjistí-li stavební úřad, že stavba byla postavena v souladu se stavebním povolením, nemůže znova posuzovat parametry stavby nebo dokonce, zda v důsledku realizace stavebního povolení nebylo zasaženo do subjektivních práv třetích osob. Ty měly hájit svá práva v předcházejících řízeních. Podle stěžovatele nemohlo dojít k nezákonnému zásahu do práv žalobkyně, protože krajský soud dovedl pouze porušení zákona, která nemohla být předmětem přezkumu v rámci kolaudace.

[24] Závěrem stěžovatel brojil proti výroku II. napadeného rozsudku, kterým krajský soud nařídil stěžovateli zrušit kolaudační souhlas bez předchozího provedení přezkumného řízení a bez šetření práv stavebníka. Soud opřel daný výrok o § 156 odst. 2

správního řádu. Ten ovšem odkazuje na přiměřený postup podle přezkumného řízení. V přezkumném řízení je pak *ex lege* nutno zkoumat i práva nabytá v dobré víře, tedy práva stavebníka (viz § 94 odst. 4 správního řádu). Prostým zrušením kolaudačního souhlasu, má-li jej podle pokynu soudu provést stěžovatel, by došlo k porušení práv stavebníka i § 2 správního řádu. Stavební zákon je vůči správnímu řádu v poměru speciality a v § 122 odst. 3 výslovně hovoří o přezkumném řízení, pro které stanoví lhůty. V posuzované věci již byly tyto lhůty překročeny. Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby „*citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 – 79). Počítá-li zákon i s přezkumem zásahu, měl by být uplatněn stejný metr. Pokud se krajský soud vůbec nezabýval šetřením nabytých práv stavebníka, stěžovatel nemůže kolaudační souhlas „*jen tak*“ zrušit, nebo dokonce případně zahájit řízení o odstranění stavby.

III. Vyjádření žalobkyně

[25] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněla, že se stala vlastníkem nemovitostí sousedících se spornou stavbou dne 14. 9. 2011. V průběhu provádění stavebních prací na sousedním pozemku zjistila, že výstavba probíhá v rozporu se stavebním povolením, protože kromě rekonstrukce kulturního centra probíhala i výstavba patrové terasy s přístřeškem, která se zde před rekonstrukcí nenacházela. Dne 26. 5. 2013 proto žalobkyně podala podnět k výkonu stavebního dozoru. Při kontrolní prohlídce žalobkyně namítla narušení jejího soukromí pohledem. Bylo proto dohodnuto, že žalobkyně, stavebník a úřad památkové péče navrhnou řešení do 15. 7. 2013. Žalobkyně zaslala stěžovateli svůj návrh dne 14. 7. 2013 spočívající ve zkrácení terasy. Stěžovatel přesto vydal dne 19. 7. 2013 sdělení, že při kontrolní prohlídce nebyl zjištěn rozpor mezi průběhem stavby a stavebním povolením, a dne 12. 9. 2013 vydal sporný kolaudační souhlas. O jeho vydání se žalobkyně dozvěděla v rámci nahlédnutí do spisu, proto dne 23. 12. 2013 proti němu podala žalobu. Pro úplnost žalobkyně dodala, že dne 16. 12. 2013 podala podnět k zahájení řízení o odstranění stavby, stěžovatel však přípisem ze dne 23. 1. 2014 sdělil, že důvody pro zahájení řízení o odstranění stavby neshledal.

[26] Žalobkyně nesouhlasila se stěžovatelem, že se krajský soud dopustil procesního pochybení tím, že v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem přezkoumal skutečnosti, které v tomto řízení přezkoumat nemohl. Soud se zabýval přípustností žalobních námitek a některé z nich odmítl. Rozsah přezkumu (tj. kterými námitkami se bude zabývat) pak řádně odůvodnil. Krajský soud správně dovodil, že žalobkyně se nemohla bránit proti sporné stavbě v předchozích povolovacích procesech, protože se o její existenci mohla dozvědět až při faktickém provádění stavby po pravomocném skončení stavebního řízení. Z jednotlivých podkladů předložených v rámci stavebního řízení nebylo zřejmé, že součástí rekonstrukce bude i výstavba terasovitého přístřešku. Zmínka o přístřešku není ani ve výčtu součástí stavby ve stavebním povolení, které pouze uvádí, že nad verandou a zadní částí budovy bude pultová střecha. Z tohoto popisu nevyplývá, že by v těsné blízkosti pozemku žalobkyně měl vzniknout nový objekt.

Nemožnost předvídat přístavbu byla umocněna tím, že podle tehdy účinné úpravy by pro přístavbu muselo být vydáno územní rozhodnutí.

[27] I pokud by žalobkyně pominula, že stěžovatel neměl k dispozici „*původně dochovanou*“ projektovou dokumentaci, na níž ve stavebním povolení odkázal, projektová dokumentace z roku 2009 byla neurčitá a rozporná. Obsahuje totiž chaotické pojmenování „*veranda*“, „*terasa*“ a „*přístřešek*“, což způsobuje nemožnost určit, jaká stavba má být povolena. Projektová dokumentace také na několika místech uvádí, že zastavěnost pozemku se nemění, vlastníci dotčených pozemků se tedy nemohli dozvědět o rozšíření stavby. Pokud projektová dokumentace nepočítala s okny směřujícími k pozemku žalobkyně, tím spíše nebylo možné vybudovat větší stavební otvor, případně ponechat nevyplněnou celou stěnu kopírující hranici pozemku. Ve výkresové části dokumentace chyběl výkres o způsobu zakončení sporné stavby směrem na pozemek žalobkyně. Ten byl připojen až k projektové dokumentaci skutečného provedení stavby, která byla podkladem pro vydání kolaudačního souhlasu. Nadto, podle žalobkyně bylo zakončení verandy ve skutečnosti provedeno jinak než v dokumentaci. Z výkresu nebyly zřejmé základy verandy a její ukotvení do zdi žalobkyně. Žalobkyně se tedy proti sporné stavbě nemohla bránit dříve než v zásahové žalobě proti kolaudačnímu souhlasu.

[28] Podle žalobkyně byla nedůvodná i námitka nezákonnosti výroku II. napadeného rozsudku. Krajský soud plně zohlednil závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, č. 2206/2011 Sb. NSS. Podle žalobkyně bylo v souladu se zákonem i ustálenou praxí správních soudů, pokud krajský soud uvedl, že zahájení přezkumného řízení by bylo již nadbytečné, protože rozpor kolaudačního souhlasu s právními předpisy byl již jednoznačně vyřešen soudem (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2014, č. j. 47 A 10/2012 – 136, který formuloval výrok shodně jako v nyní posuzované věci, přičemž Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl rozsudkem ze dne 26. 3. 2014, č. j. 5 As 155/2014 – 28). Podle žalobkyně se stavebník nemohl dovolávat dobré víry, protože měl vědět, že bylo nezbytné územní rozhodnutí, že projektová dokumentace je nejasná a že stavba není ve stavebním povolení dostatečně určité popsána. Stavebníkem byla obec, která má s výstavbou mnoho zkušeností. Zrušení kolaudačního souhlasu navíc nepovede ke zmaření celého projektu kulturního centra, žalobkyně brojila pouze proti přístavbě terasy, jejíž užívání nejvíce zasahuje do vlastnického práva žalobkyně a práva na soukromí. Zásah do práv žalobkyně je nepoměrně větší, než zásah do práv stavebníka, k němuž by došlo zrušením kolaudačního souhlasu.

[29] Pro případné odstranění stavby lze podle žalobkyně použít § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Sporná stavba byla fakticky provedena v rozporu se stavebním povolením, nemůže se proto jednat o stavbu povolenou.

[30] Nedůvodná byla také námitka opožděnosti žaloby, protože žalobkyně brojila (formálně i obsahově) proti kolaudačnímu souhlasu, který umožnil užívání nezákonně postavené přístavby. O existenci kolaudačního souhlasu a jeho obsahu se žalobkyně dozvěděla dne 29. 10. 2013 v rámci nahlížení do spisu. Žaloba odeslaná dne 23. 12. 2013 proto nebyla opožděná.

[31] Žalobkyně se neztotožnila ani s námitkou vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku. Stěžovatel vytrhl jednotlivé části odůvodnění z kontextu. Krajský soud ve skutečnosti konzistentně poukázal na neurčitost projektové dokumentace a podkladů pro stavební povolení.

[32] Ve vztahu k poslední kasační námitce vztahující se k rozsahu přezkumu žalobkyně částečně souhlasila se stěžovatelem, že v rámci kolaudačního řízení měl opravdu posoudit skutečné provedení stavby. Pokud by ovšem této povinnosti dostál, musel by dospět k závěru, že v důsledku natěsnání sporné stavby na samotnou hranici pozemku žalobkyně byl záměr ve skutečnosti proveden v rozporu s podmínkami § 119 odst. 2 stavebního zákona, a kolaudační souhlas by nevydal. Krajský soud podrobně odůvodnil, proč stěžovatelka mohla v plném rozsahu namítat nesplnění obecných požadavků na výstavbu.

[33] V doplnění vyjádření ze dne 11. 8. 2016 žalobkyně dodala, že postup krajského soudu, který přímo přikázal žalovanému zrušit kolaudační souhlas je v posuzované věci jediným správným postupem, který zabezpečuje účinnou ochranu veřejných subjektivních práv žalobkyně. Žalobkyně si je vědoma rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2015, č. j. 48 A 27/2015 – 98, který dospěl k odlišnému právnímu názoru. Tento názor však vede k úplnému popření možnosti obrany práv osob dotčených kolaudačním či jiným souhlasem podle stavebního zákona. Podle žalobkyně byl proto správný postup krajského soudu v nyní posuzované věci a v rozsudku č. j. 47 A 10/2012 – 136, který Nejvyšší správní soud neshledal nezákonným (viz rozsudek č. j. 5 As 155/2014 – 28). Z uvedeného je zřejmé, že judikatura krajských soudů není jednotná v otázce, jakým způsobem se má postupovat při soudním přezkumu souhlasů podle stavebního zákona ve znění zákona č. 350/2012 Sb. Bylo by proto namístě, aby se Nejvyšší správní soud k této otázce vyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[34] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[35] Kasační stížnost je důvodná.

[36] Krajský soud rozdělil žalobní námitky do dvou skupin podle toho, zda žalobkyně, resp. její právní předchůdce mohli dané námitky uplatnit v dřívější fázi povolovacího procesu. Tato skutečnost pak pro soud představovala rozhodné kritérium pro jejich odmítnutí, nebo naopak věcný přezkum.

[37] První skupinu, do níž krajský soud zařadil námitky brojící proti neexistenci územního rozhodnutí a proti změně užívání stavby z hospodářského stavení na společenské a kulturní centrum, soud odmítl s odůvodněním, že nic nebránilo právnímu předchůdci žalobkyně J. M., aby je řádně a včas uplatnil. S ohledem na skutečnost, že těmito námitkami se krajský soud věcně nezabýval a nepovažoval je za důvod pro zrušení

kolaudačního souhlasu, nebyly ani obsahem kasační stížnosti. Tyto otázky proto spadají mimo předmět řízení o současné kasační stížnosti.

[38] Druhou skupinu, kterou tvořily námitky vztahující se k přístavbě patrového přístřešku, žalobkyně ani její právní předchůdce nemohli podle krajského soudu dříve uplatnit, protože z podkladů ke stavebnímu povolení ani z povolení samotného nebylo zřejmé, že stavebník zamýšlí patrový přístřešek vybudovat. Z tohoto důvodu mohla podle krajského soudu žalobkyně brojit proti přístřešku i ve fázi kolaudace, resp. zásahové žaloby proti kolaudačnímu souhlasu. S tímto závěrem se ovšem Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[39] Předně je třeba přisvědčit stěžovateli, že napadený rozsudek poněkud nekonzistentně tvrdí, že z žádosti o stavební povolení a dalších podkladů citovaných na str. 14 a 15 napadeného rozsudku je nepochybná vůle stavebníka vybudovat i patrový přístřešek a že žalovaný měl tento záměr odhalit. Současně však soud dovodil, že žalobkyně ani její právní předchůdce nemohli řádně uplatnit námitky proti přístřešku právě pro nejasnost projektové dokumentace a dalších podkladů ke stavebnímu povolení, z nichž se nemohli o přístavbě přístřešku dozvědět. Je zřejmé, že takto vedle sebe postavené závěry jsou přinejmenším problematické z hlediska jejich vzájemného souladu. Nejvyšší správní soud však neshledal z tohoto důvodu rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti. Odborná znalost stavebního úřadu mu zpravidla umožňuje lépe a důkladněji posoudit záměr stavebníka a jeho stavebně technické provedení, než je v možnostech běžného účastníka řízení. Lze proto akceptovat, že závěr o tom, zda z pokladových dokumentů bylo možné dovodit určitou skutečnost, může být odlišný z pohledu stavebního úřadu a z pohledu účastníka řízení.

[40] Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje se závěrem, že žalobkyně nebo její právní předchůdce nemohli z podkladů ke stavebnímu povolení rozpoznat skutečný rozsah, povahu a umístění stavebního záměru. Žádost o stavební povolení zmiňuje kromě půdorysu objektu 137 m², který se podle žádosti nemění, samostatně také plochu teras a verandy o rozloze 45 m². Shodně je plocha teras samostatně vymezena i v projektové dokumentaci. Příloha k žádosti o stavební povolení hovoří o tom, že „*vzhledem k převýšení terénu byla navržena opěrná zeď s lehkou konstrukcí terasy*“. Souhrnná technická zpráva uvádí, že ke stavbě obnovované v původním objemu a v původní poloze bude přidána část verandy a že se objekt nachází přímo na hraně pozemku. Dále doplňuje, že v zadní části pozemku je navržen dvojpodlažní přístřešek pro kryté vystavení exponátu hasičského vozu. V jeho patře pak je navržena krytá veranda, která umožňuje využití pro nejrůznější aktivity. V části věnované střeše pak zpráva upřesňuje, že střecha nad verandou a zadní částí bude pultová. Požárně bezpečnostní řešení projektu v popisu dispozičního řešení počítá s novou dřevěnou dvoupodlažní přístavbou sloužící jako veranda. „*Západní přístavbu*“ zohledňuje také posouzení požárního rizika na str. 3. Výpočtová část pak uvádí, že otevřenou západní dřevěnou přístavbu ani pavlač není nutno připočítat pro výpočet úniku osob, protože se jedná o otevřený komunikační prostor, přesto však byly do výpočtu nakonec zahrnuty. Textová část podkladů zdravotně technické instalace uvádí, že „*[v] zadní části pozemku je navržen dvojpodlažní přístřešek pro kryté vystavení exponátu hasičského vozu. V jeho patře je navržena krytá veranda [...]*“. Shodný text uvádí technická zpráva k vodovodní přípojce a technická zpráva k plynofikaci. Textová část „*Projekt pro*

stavební povolení – změna 1“ z března 2009 obsahuje pasáž věnující se úpravě konstrukce přístřešku (terasy), z níž mimo jiné vyplývá, že původně navržené dřevěné sloupky v přízemí terasy budou nahrazeny zděnými pilířky.

[41] S přístavbou terasy počítaly také dotčené orgány. I závazné stanovisko Krajské hygienické stanice uvádí, že „[v] *zadní části pozemku je navržen dvojpodlažní přístřešek pro kryté vystavení exponátu hasičského vozu*“. Závazné stanovisko Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, odboru realizace investic a správy majetku, jednoznačně uvádí: „*Předmětem projektové dokumentace je dostavba hospodářského objektu a výstavba otevřeného patrového přístřešku se sedlovou střechou, která má být situována kolmo k hospodářské části a uzavírat dvůr usedlosti ze západní strany.*“ Obdobně Národní památkový ústav ve svém vyjádření uvedl: „*Předložená PD řeší dostavbu hospodářského objektu a výstavbu otevřeného patrového přístřešku s pultovou střechou, která má být situována kolmo k hospodářské části a uzavírat dvůr usedlosti ze západu. Navrhovaná novostavba má být zděná, patrová, krytá sedlovou střechou.*“

[42] Umístění přístavby přístřešku přitom bylo jasně seznatelné z výkresové části projektové dokumentace, která zobrazovala stavební záměr jako objekt ve tvaru L, jehož kratší konec směřoval k hranici pozemku, který byl ve vlastnictví právního předchůdce žalobkyně (viz zejména koordinační situace a výkresy v architektonicko stavební části podkladů). Popsané dispoziční řešení objektu vyplývá také z výkresů zobrazujících elektroinstalaci, vytápění, plynofikaci či zdravotně technické instalace. I ony zobrazují půdorys objektu ve tvaru L, což nepochybně svědčí o změně oproti původnímu objektu hospodářského stavení, který byl obdélníkový. Samostatný výkres označený jako „*výkres úpravy terasy*“ je pak obsažen v dokumentu „*Projekt pro stavební povolení – změna 1“ z března 2009 a zobrazuje dispoziční řešení patrového objektu terasy.*

[43] Uvedené podklady vztahující se ke stavebnímu povolení, které byly shromážděny ve správním spisu, do něhož mohl právní předchůdce žalobkyně nahlížet, byly podle Nejvyššího správního soudu dostatečně určité a srozumitelné, aby umožňovaly účastníkům řízení seznat rozsah, povahu, umístění a stavebně technické provedení stavebního záměru. Krajský soud se proto mýlil, pokud dovodil, že žalobkyně ani její právní předchůdce nemohli řádně a účinně uplatnit námitky proti přístavbě terasovitého přístřešku pro nejednoznačnost podkladů. Právě tato skutečnost přitom vedla krajský soud k závěru, že žalobkyni zůstala zachována možnost uplatnit námitky proti přístřešku v rámci kolaudace, resp. zásahové žaloby proti kolaudačnímu souhlasu.

[44] Základní předpoklad, pro který krajský soud připustil věcný přezkum části žalobních námitek, v kasačním přezkumu neobstál. Tato skutečnost je již sama o sobě dostatečným důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu.

[45] Nad rámec nezbytného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že se neztotožňuje ani s důvody, v nichž krajský soud shledal nezákonný zásah, byl-li by věcný přezkum žalobních námitek možný. Stěžovatel podle krajského soudu pochybil především v tom, že nestanovil nezbytnou odstupovou vzdálenost přístavby od hranice pozemku žalobkyně, čímž zvýšil riziko možného obtěžování pohledem nebo vniknutí cizí osoby. Ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o něhož krajský soud svůj závěr opřel,

ovšem nestanoví odstup mezi stavbou a hranicí pozemku, ale odstupy mezi stavbami. Odstup stavby od hranice pozemku vyhláška předpokládá pouze u rodinných domů (odstavec 2), stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení (odstavec 5), stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu (odstavec 6). Stavba kulturně společenského centra do žádné z uvedených kategorií nespadá. Umístění takové stavby na hranici pozemku proto bez dalšího vyloučeno není za předpokladu, že jsou dodrženy obecné požadavky pro odstupy staveb vymezené v § 25 odst. 1 téže vyhlášky (srov. rozsudek ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 37/2013 – 40).

[46] Krajský soud ovšem zaměnil obecné požadavky na odstup staveb podle § 25 odst. 1 č. 501/2006 Sb. za odstup kulturního centra od hranice pozemku, pokud uvedl, že soud považuje „*natěsnání terasovitého přístřešku na samotnou hranici s pozemkem žalobkyně za velmi nešťastné řešení, neboť tím zcela pomijí smysl vzájemných odstupů staveb dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb.*“ (zdůraznění doplněno), nebo „*nestanovením nezbytné odstupové vzdálenosti přístavby terasovitého přístřešku od hranice pozemku žalobkyně se riziko možného obtěžování pohledem či vniknutím cizí osoby spíše zvýšilo*“ (zdůraznění doplněno). Odstup sporného přístřešku od stavby rodinného domu žalobkyně krajský soud ovšem vůbec neposuzoval. Podle Nejvyššího správního soudu není pro posouzení narušení soukromí rozhodný odstup od dělicí zídky (plotu), byť by mohl být považován za stavbu ve smyslu stavebního práva. Neexistoval-li by zde tento plot, bylo by narušení soukromí stěžovatelky nepochybně mnohem větší. V tomto hypotetickém případě (při neexistenci dělicí zídky) by ovšem závěr krajského o nedodržení odstupových vzdáleností neměl reálný podklad, neboť by zde nebyla stavba plotu, od níž by jiná stavba (přístřešek) měla zachovávat odstup. Pokud zde plot existuje a snižuje riziko narušení soukromí, soud nespatřuje důvod, proč by měl být požadavek na odstupovou vzdálenost objektu kulturního centra přísnější než v případě, pokud by zde žádný plot nebyl. Jakkoliv je lidsky pochopitelné, že možnost pohledu ze sousedního pozemku je pocítována jako narušení soukromí, v intravilánu obce si lze stěžít představit, že by mohly být stavby umísťovány tak daleko od hranic pozemků, že by k určitému narušení soukromí pohledem vůbec nedocházelo.

[47] Obdobný závěr lze učinit k výtce krajského soudu, že stěžovatel nezajistil dodržení odstupové vzdálenosti z hlediska požárně bezpečnostního podle vyhlášky č. 23/2008 Sb. tím, že byla „*jedna stavba natěsnána na druhou*“. I v tomto případě krajský soud posuzoval ve skutečnosti odstup kulturního centra od dělicí zídky mezi pozemky, neboť rodinný dům žalobkyně je vzdálen od sporné přístavby několik desítek metrů a není tedy „*natěsnán*“ na spornou stavbu. Pokud by zde zděný plot neexistoval, rozšíření případného požáru na pozemek žalobkyně by bylo nepochybně větší. Otázka požární bezpečnosti stavby byla řešena v podkladech ke stavebnímu povolení, krajský soud ovšem nevytknul žalovanému, že nesprávně posoudil, zda skutečné provedení stavby tyto požadavky dodrželo, ale že měl v rámci hodnocení podmínek § 119 odst. 2 stavebního zákona prověřit, zda požárně bezpečnostní prostor stavby nezasahuje „*na pozemek stavby druhé*“. Tato otázka ovšem mohla být řešena již v rámci stavebního řízení.

[48] Třetí důvod pro odstup staveb uvedený v napadeném rozsudku spočívající v možnosti jejich údržby krajský soud zmínil pouze letmo a uzavřel, že blízkost přístavby k dělicí zídce je z hlediska údržby staveb problematická, aniž by učinil závěr, že tímto

bylo do práv žalobkyně nezákonně zasaženo. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod se k této otázce blíže vyjadřovat.

[49] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že nepřehlédl výrok II. rozsudku krajského soudu, který žalovanému přímo přikázal zrušit kolaudační souhlas, a který tak neodpovídá řešení přijatému rozšířeným senátem v usnesení č. j. 2 As 86/2010 – 76, podle něhož krajský soud přikáže správnímu orgánu postupovat podle § 156 odst. 2 správního řádu za přiměřeného použití ustanovení o přezkumném řízení. S ohledem na výše uvedený závěr o nedůvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, se soud námitkami směřujícími proti výroku II. napadeného rozsudku nemohl zabývat, neboť výrok byl procesním důsledkem závěru krajského soudu, že k nezákonnému zásahu došlo. Tento výchozí předpoklad krajského soudu ovšem v kasačním přezkumu neobstál. Předložení věci rozšířenému senátu by tak bylo pouze akademickým sporem bez reálného vlivu na posuzovanou věc. Jakékoliv řešení otázky pravomoci krajského soudu v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu ve věcech souhlasů podle stavebního zákona by v projednávané věci nemělo žádný důsledek, neboť ať by převážil kterýkoliv z názorů, vždy by bylo nutné dospět v této věci k závěru, že není namístě přezkoumávaný kolaudační souhlas rušit. Rozšířený senát přitom neřeší abstraktní právní otázky, které nejsou relevantní pro řešení posuzovaného případu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 6. 2007, č. j. 2 Afs 52/2006 – 86, č. 1762/2009 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[50] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm krajský soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu